

Arrest

nr. 227 425 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 juni 2019.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die *loco* advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, biedt zich op onbekende datum in België aan om te huwen met zijn Belgische partner.

Op 13 augustus 2001 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de huwelijksvoltrekking.

Op 18 oktober 2003 treedt verzoeker in Roeselare in het huwelijk met zijn Belgische partner.

Op 3 november 2003 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 24 maart 2004 wordt het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 13 augustus 2001 ongegrond verklaard.

Op 3 april 2004 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 18 oktober 2007 wordt het huwelijk nietig verklaard.

Op 1 augustus 2008 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 juni 2009 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

Op 13 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 januari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 2 maart 2011 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 27 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 19 november 2009 ongegrond wordt verklaard.

Op 21 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 167 434 van 11 mei 2016 worden de beslissing van 27 november 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 21 februari 2013, vernietigd.

Op 17 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

K., M.

nationaliteit: Marokko

geboren te B. op (...) 1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Allereerst merken we op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat die bepalen waaraan een aanvraag om verblijfsmachtiging moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gebruik makend van deze discretionaire bevoegdheid en gebaseerd op de hierna volgende motivatie wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van betrokkene ongegrond verklaard.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, beroept betrokkene zich op de instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.271 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19.07.2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen.

Betrokkene haalt aan dat hij een ruime tijd ononderbroken in België zou verblijven, doch dit feit kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging (legt een verklaring voor van de Burgemeester van Dentergem dat de K. M. sedert 2005 woonachtig is). Het administratief dossier toont aan dat betrokkene op datum van op 25.05.2000 met een visum naar België is gekomen. Op 18.10.2003 is betrokkene gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke stand van Roeselare met mevrouw S. (legt verschillende foto's voor van huwelijk en huwelijk van M. en E. waar ook mevrouw S. aanwezig was). Betrokkene werd hierop gemachtigd om zich te vestigen in het Rijk (geldig van 03.04.2004 tot 02.04.2009). Het huwelijk werd op 18.10.2007 door de Procureur des Konings, nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. Op 01.08.2008 werd het verblijf van betrokkene ingetrokken en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. We stellen vast dat het huwelijk van betrokkene waardoor hij gemachtigd werd zich in België te vestigen strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft de Belgische procedure voor gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie zou hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene getuigenverklaringen voor van vrienden, kennissen en burens waaronder de verklaring van zijn buurman S. V., dat hij nooit problemen heeft gehad met mijnheer, hij goed is ingeburgerd en altijd vriendelijk; een verklaring van Mevrouw K. S., een verklaring van T. F. en een verklaring van M. H. De getuigenverklaringen spreken zich uit over het karakter van betrokkene maar maken geen gewag van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Deze getuigenverklaringen zijn aldus ruim onvoldoende om aan te nemen dat betrokkende dermate geïntegreerd zou zijn dat dit gepaard zou moeten gaan met een verblijfsmachtiging. Deze getuigenverklaringen zijn dan ook ruim onvoldoende om aan te nemen dat betrokkene hier dermate hechte nauwe banden heeft opgebouwd dat deze een verblijfsmachtiging rechtvaardigen.

Met betrekking tot zijn beheersing van het Nederlands, zo zou betrokkene via het VTI te Roeselare cursussen hebben gevolgd doch ontbreekt elk bewijs van enige verdere bekwaming in het Nederlands. We stellen dus vast dat betrokkene niettegenstaande zijn verblijf sinds 2000 geen attesten voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij het Nederlands effectief machtig is, noch dat hij hiertoe een ernstige poging ondernam. Zijn kennis van het Nederlands kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging.

Verder legt betrokkene bewijzen voor van tewerkstelling dit in verschillende bedrijven, in de periode december 2003 tot mei 2005 bij (...) via Accent interim, (zie verschillende loonbrieven) daarna volgde een periode van werkloosheid van 05.2005 tot 09.2006, dit door tal van medische problemen. In de periode van 2007 tot 2008 werkte betrokkene bij (...) en bij (...) ook via Interim, uit het dossier blijkt dat betrokkene in deze periode van tewerkstelling, vrijgesteld was een van arbeidskaart daar hij een regelmatig verblijf had. Wanneer er een einde is gesteld aan zijn verblijf, heeft betrokkene niet meer gewerkt of getracht via de geijkte procedure een aanvraag ingediend om betaalde arbeid te verrichten (zie voorgelegd attest "activering van het zoekgedrag naar werk") Het siert betrokkene dat hij werkbereid is maar hij toont niet aan waarom tijdelijke tewerkstellingen via intrum een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont niet aan dat hij deze functies niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst en waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. De zogenaamde integratie van betrokkene kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.

Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat hij door medische problemen niet meer in staat was te werken, doch ook dit element vorm geen grond voor een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen. Bovendien legt betrokkene geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat hij niet meer in staat is te werken.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM
Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.
Terwijl verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoeker is op 20.05.2000 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Verzoeker was toen in het bezit van een visum type C.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten. Het centrum van zijn belangen situeert zich derhalve alhier. Verzoeker is volledige geïntegreerd, heeft alhier talrijke vrienden en kennissen. Verzoeker heeft alhier reeds meegedraaid in het officiële arbeidscircuit.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

" Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag , in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

Er zijn geen wettelijke voorwaarden voor een gegronde 9bis aanvraag. De overheid heeft ter zake een discretionaire bevoegdheid : de minister of staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen vrij beslissen of zij een humanitaire regularisatie toestaan. Zij hebben een grote beoordelingsvrijheid in elk regularisatiedossier.

De discretionaire bevoegdheid betekent evenwel niet dat de beoordeling willekeurig mag zijn. Een aantal criteria zijn dan ook vastgelegd in omzendbrieven, richtlijnen of instructies.

De Dienst Vreemdelingenzaken kent humanitaire regularisatie toe als dat de enige oplossing is om een schending van een mensenrecht te voorkomen. Dat is het algemene criterium ten gronde voor een humanitaire regularisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij elke 9bis beslissing dit algemeen criterium ten gronde concreet toepassen.

Uiteraard kunnen onder dit algemeen criterium ten gronde heel veel verschillende situaties vallen. Dat blijkt uit de praktijk van de DVZ. Sommige praktijken van DVZ komen tot stand onder druk van de rechtspraak. De overheid vat de praktijken en rechtspraak samen onder het verzamelbegrip "prangende humanitaire situatie".

Het kernkabinet heeft in een instructie van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het vademecum van 21 september 2009 bij deze instructie geeft er nog een verdere invulling aan.

Voormelde instructie is met een arrest van de Raad van State nr .198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd geworden.

De toenmalige Staatssecretaris, bevoegd voor Migratie en asielbeleid, engageerde zich evenwel om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009, te blijven toepassen.

Wat ook gebeurde in de praktijk

Volgens het arrest van de Raad van State van 05.10.2011 mogen de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis VW.

De Dienst Vreemdelingenzaken en de Minister /Staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiebevoegdheid behouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken en de Minister / Staatssecretaris kunnen dus hic et nunc nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria.

Feit is dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 formeel vernietigd is geworden deze nog altijd richting geeft aan de beoordeling ten gronde van een 9bis aanvraag.

Dit wordt ondersteunt en moge tevens blijken uit de positieve beslissingen die nog steeds worden genomen.

Kortom, de belangrijkste criteria voor regularisatie zoals opgenomen in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn hic et nunc tevens nog van kracht !!!! Getuige hiervan is dat verweerster de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde.

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- Lange verblijfsprocedure
- Familie met schoolgaand kind sinds 2007
- Staatloos
- Duurzame lokale verankering (aanvraag tot 15.12.2009)

• *Economische regularisatie (aanvraag tot 15.12.2009)*

Ook hier wordt hic et nunc nog beklemtoond dat een aantal van de specifieke criteria ten gronde in de instructie van 19 juli 2009 staan. Instructie welke derhalve formeel is vernietigd maar nog altijd richting geeft aan de beoordeling ten gronde van een 9bis aanvraag.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. In weerwil van hetgeen verweerster dan ook poneert moge het duidelijk zijn dat hic et nunc de instructie van 19.07.2009 nog steeds richting geeft aan de beoordeling ten gronde van een 9bis aanvraag.

Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoeker met een geldig C visum naar België is gekomen.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker zich volledig geïntegreerd en heeft alhier tevens gewerkt in het officiële arbeidscircuit, o.m. bij de firma (...) te TIELT.

Zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld maakte verzoeker alhier kennis met een Belgische onderdane met wie hij op 18.10.2003 een huwelijk afsloot.

Verzoeker ontkent niet dat hij ingevolge dit huwelijk in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Verzoeker betwist evenmin dat ingevolge een tussengekomen vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk zijn huwelijk werd nietig verklaard, wat ook resulteerde in een intrekking van zijn verblijfstitel.

Verzoeker wenst dienaangaande evenwel te benadrukken dat ingevolge omstandigheden buiten zijn wil om (sic: ernstige psychische problemen) hij niet tussenkwam in deze procedure en derhalve zijn rechten van verdediging niet heeft – kunnen - laten gelden.

Verzoeker is formeel daar waar hij stelt op geen enkel ogenblik het instituut van het huwelijk te hebben willen misbruiken, hij streefde steevast een duurzame relatie na !!

*Verzoeker meent dan ook te mogen stellen dat het inroepen van het adagium “*fraus omnia corrumpit*” zoals verweerster dit doet een brug te ver is.*

Feit is daarenboven dat dit adagium geen afbreuk doet aan de feitelijke situatie, met name: het jarenlang verblijf, de integratie, vroegere tewerkstellingen, enz van verzoeker.

Steevast heeft verzoeker dan verder gepoogd zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Hij was (en is) alhier immers volledig geïntegreerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent genoegzaam blijkt dat deze nog altijd richting geeft aan de beoordeling ten gronde van een 9bis aanvraag. (zie uiteenzetting supra)

Zelfs als zou nu door verzoeker, geenszins de toepassing van criteria 2.8A van de instructie kunnen worden ingeroepen – quod non – dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Het is zo dat verzoeker zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied in mei van het jaar 2000.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de familie en de vrienden- kennissenkring in België

De broer van verzoeker, zijnde de heer K. A., van Marokkaanse nationaliteit, geboren te O. op (...)1983, heeft een verblijfsvergunning voor FRANKRIJK en woont te (...).

Ook de vier andere broers van verzoeker wonen en verblijven allen op legale wijze in Europa (meer bepaald: Spanje, Frankrijk en Nederland).

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in de instructie van 19.07.2009, met name: lange verblijfsprocedure, staatloos, schoolgaand kind, lokale verankering en economische regularisatie-aanvraag dd. 15.12.2009. Hij stelt ook dat het vonnis tot nietigverklaring van zijn huwelijk bij verstek gewezen werd en dat hij eigenlijk wel degelijk een duurzame relatie nastreefde. Hij verwijst naar zijn goede integratie en naar zijn opgebouwd privéleven in België en stelt dat hij nauwelijks of geen banden meer heeft met het herkomstland. Tot slot verwijst hij ook naar het grote tijdsverloop van het beslissingsproces.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden zodanig dat er geen schending is van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt onder meer gesteld dat de criteria van de instructie van 19.07.2009 niet meer van toepassing zijn en dat deze zelfs vernietigd waardoor verzoeker er niet dienstig naar kan verwijzen. Daarnaast wordt ook benadrukt dat het huwelijk van verzoeker op 18.10.2007 nietig werd verklaard als zijnde een schijnhuwelijk en dat op 01.08.2008 het verblijf van verzoeker werd ingetrokken

en hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, er wordt geoordeeld dat verzoeker getracht heeft de Belgische overheid te misleiden en dat die vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de verblijfsaanvraag van verzoeker te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk stellen dat dat er geen sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, nu de nietigverklaring van het huwelijk o.w.v. een schijnhuwelijk in kracht van gewijsde is getreden en op grond hiervan tevens een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht is genomen, zodat het alleszins niet kennelijk onredelijk is van het bestuur om op deze gronden vast te stellen dat verzoeker getracht heeft de Belgische overheid te misleiden.

Niettemin is de motivering van de bestreden beslissing geenszins beperkt tot het *fraus omnia corrumpit* – principe, aangezien in de bestreden beslissing alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen ook verder afzonderlijk beoordeeld en ‘gewogen’ worden, zoals onder meer de sociale banden en de aangehaalde integratie van verzoeker in België. Dienaangaande wordt inderdaad gesteld dat de voorgelegde getuigenverklaringen geen gewag maken van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid en dat deze getuigenverklaringen onvoldoende zijn om aan te nemen dat verzoeker dermate geïntegreerd zou zijn dat dit gepaard zou moeten gaan met een verblijfsmachtiging. Wat aangehaalde kennis van het Nederlands betreft, wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat hij het Nederlands effectief machtig is, noch dat hij hiertoe een ernstige poging heeft ondernomen en dat bovendien zijn kennis van het Nederlands niet aanvaard kan worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Met betrekking tot de attesten van tewerkstelling werd geoordeeld dat het verzoeker siert dat hij werkbereid is maar dat hij niet aantoonde waarom tijdelijke tewerkstellingen via interim een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen en dat verzoeker niet aantoonde dat hij deze functies niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst en waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen.

Er dient te worden benadrukt dat het bestuur ter zake over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt en dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat de motivering van bestreden beslissing lichtzinnig of kennelijk onredelijk zou zijn, zodanig dat een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aan de orde is.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het hierbij horend Vademecum van 21 september 2009. Deze instructie werd immers bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 vernietigd. Voor zover het betoog van verzoeker tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, verder uitgewerkt in het Vademecum van 21 september 2009, dient opgemerkt dat het vademecum is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie en dat hieruit geen rechtsmiddel geput kan worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan geen toepassing verkrijgen van een instructie en bijhorend vademecum, die onwettig zijn. Er werd in die zin wel degelijk correct geoordeeld in de bestreden beslissing.

Wat de duur van het beslissingsproces betreft, dient opgemerkt dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Daarnaast, en in iedere hypothese, kan een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden aldus niet geschonden.

De middelen zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)."*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard maar ongegrond. Het gegrondheidsonderzoek houdt in dat de minister of zijn gemachtigde nagaat of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In zijn aanvraag van 19 november 2009 haalde verzoeker het volgende aan inzake de gegrondheid:

- verzoeker verblijft sinds 2000 in België;
- verzoeker was in oktober 2003 gehuwd met een Belgische vrouw maar op 18 oktober 2007 werd dit huwelijk nietig verklaard wegens schijnhuwelijk; het onbeperkt verblijfsrecht dat in april 2004 aan verzoeker werd toegekend, werd ingetrokken op 1 augustus 2008; verzoeker betwist dat het om een schijnhuwelijk gaat;
- verzoeker verblijft intussen ruim negen jaar ononderbroken in België;
- verzoeker had een wettig verblijf in België, gelet op zijn identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd in april 2004, ingevolge gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote;
- gezien zijn lang verblijf heeft hij hier zijn leven opgebouwd en is hij perfect geïntegreerd: verzoeker legt getuigenverklaringen voor en heeft familieleden die gemachtigd zijn tot verblijf in België of Belg geworden zijn;
- verzoeker heeft een goede kennis van het Nederlands en spreekt zeer goed Frans;
- tijdens zijn wettig verblijf was verzoeker tewerkgesteld in verschillende bedrijven, van mei 2005 tot september 2006 was hij werkloos maar in die periode had hij ook tal van medische problemen, in februari 2006 werd hij het slachtoffer van een ernstig verkeersongeval; verzoeker is gefrustreerd dat hij niet mag werken nadat zijn verblijfsvergunning werd ingetrokken wegens een ten onrechte vastgesteld schijnhuwelijk;
- verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde;
- verzoeker benadrukt dat het schijnhuwelijk werd vastgesteld bij verstek en na een verklaring van zijn echtgenote, op een ogenblik dat er relationele problemen waren waardoor verzoeker in een depressie is terechtgekomen, gezien zijn gezondheidsproblemen was hij niet aanwezig ter zitting en heeft hij geen verzet aangetekend.

Hierop wordt geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.2. Verzoeker voert aan dat hij al in België verblijft sinds 2000 en het grondgebied nooit verlaten heeft. Hij wijst erop dat hij volledig geïntegreerd is en sociale banden heeft, zodat het centrum van zijn belangen zich hier situeert. Hij heeft al officieel gewerkt. Verzoeker erkent dat de minister een ruime discretionaire bevoegdheid heeft maar meent dat dit niet betekent dat de beoordeling willekeurig mag

zijn. Verzoeker verwijst naar de criteria die vastgelegd zijn in de instructie van 19 juli 2009 en meer bepaald het criterium van de prangende humanitaire situatie. Dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, brengt volgens verzoeker niet mee dat ze niet meer kan worden toegepast. De minister kan *hic et nunc* nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Dat verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard werd, is volgens verzoeker te wijten aan de toepassing van deze instructie. Inzake zijn huwelijk wijst verzoeker erop dat hij zelf het instituut van het huwelijk niet wou misbruiken en wel degelijk een duurzame relatie nastreefde. De toepassing van "*fraus omnia corrumpit*" is volgens verzoeker daarom een brug te ver.

Verzoeker herhaalt dat hij zich beroept op zijn lang verblijf en wijst in dit verband naar artikel 8 van het EVRM, meer bepaald naar zijn privéleven: verzoeker is hier geïntegreerd en heeft zijn hele sociale leven hier uitgebouwd. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister een afweging moet maken tussen het algemeen belang en het belang van verzoeker. *In casu* werd volgens verzoeker niet naar zijn belang gekeken en is de gedane afweging niet ernstig en niet geloofwaardig. Verzoeker stelt dat een werkelijke belangenafweging ook ontbreekt en niet terug te vinden is aangezien een formele motivering met standaardzinnen niet kan worden aanvaard. Verzoeker verwijst naar zijn familieleden in Frankrijk, Spanje en Nederland en stelt dat hij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

2.1.3.3. Verzoeker herhaalt enkele elementen uit zijn aanvraag, namelijk zijn lang verblijf, zijn integratie, zijn sociale banden en het feit dat hij betwist dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op het antwoord op deze elementen dat te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing, kan niet meebrengen dat deze motieven onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 nog gelden en moeten toegepast worden. De Raad benadrukt echter dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op deze vernietigde instructie. De omstandigheid dat de minister of zijn gemachtigde een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, houdt niet in dat hij zich daarom moet laten leiden door deze vernietigde instructies. De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Bijgevolg is de verwijzing naar de vernietigde instructie niet ter zake dienend. De omstandigheid dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk werd verklaard, houdt niet in dat de gemachtigde van de minister toepassing maakte van de vernietigde instructie.

Het motief "*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, beroept betrokkene zich op de instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.271 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19.07.2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen*" steunt bijgevolg niet op een foutieve feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker verwijst naar zijn huwelijk dat nietig werd verklaard. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Betrokkene haalt aan dat hij een ruime tijd ononderbroken in België zou verblijven, doch dit feit kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging (legt een verklaring voor van de Burgemeester van Dentergem dat de K. M. sedert 2005 woonachtig is) . Het administratief dossier toont aan dat betrokkene op datum van op 25.05.2000 met een visum naar België is gekomen. Op 18.10.2003 is betrokkene gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke stand van Roeselare met mevrouw S. (legt verschillende foto's voor van huwelijk en huwelijk van M. en E. waar ook mevrouw S. aanwezig was). Betrokkene werd hierop gemachtigd om zich te vestigen in het Rijk (geldig van 03.04.2004 tot 02.04.2009. Het huwelijk werd op 18.10.2007 door de Procureur des Konings, nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. Op 01.08.2008 werd het verblijf van betrokkene ingetrokken en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. We stellen vast dat het huwelijk van betrokkene waardoor hij gemachtigd werd zich in België te vestigen strijdig werd bevonden met de

Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft de Belgische procedure voor gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie zou hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoeker herhaalt hoofdzakelijk wat hij in zijn aanvraag aanvoerde. Er wordt opgemerkt dat het feit dat het huwelijk nietig werd verklaard middels een verstekvonnis, geen afbreuk doet aan deze nietigverklaring. Ook het feit dat verzoeker geen verzet heeft aangetekend, om welke reden dan ook, doet geen afbreuk aan het vaststaande feit van deze nietigverklaring. Verzoeker meent dat de toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" een brug te ver is, maar de Raad merkt op dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de volledige aanvraag niet geweigerd wordt omwille van dit beginsel. De gemachtigde van de minister beperkt zich immers niet tot een verwijzing naar dit beginsel, maar gaat wel degelijk in op alle elementen die verzoeker in zijn aanvraag aanvoerde. Het is echter niet kennelijk onredelijk om erop te wijzen dat het verblijfsrecht dat verzoeker verkregen had op basis van dit nietig verklaard huwelijk, ten onrechte werd verleend en dat er wat dit betreft fraude in het spel is.

2.1.3.4. Vervolgens wijst verzoeker op zijn langdurig verblijf in België dat hij kadert binnen artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op zijn integratie en op het feit dat hij zijn volledig sociaal leven in België heeft uitgebouwd, waardoor hij hier een privéleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers langdurig verblijf niet aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging omdat hij zijn machtiging tot vestiging had verkregen op basis van een huwelijk dat werd vernietigd als schijnhuwelijk. Gezien het gestelde onder punt 2.1.3.3. is dit niet kennelijk onredelijk.

Inzake zijn sociale banden wordt het volgende vermeld:

"Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene getuigenverklaringen voor van vrienden, kennissen en burens waaronder de verklaring van zijn buurman S. V., dat hij nooit problemen heeft gehad met mijnheer, hij goed is ingeburgerd en altijd vriendelijk ; een verklaring van Mevrouw K. S., een verklaring van T. F. en een verklaring van M. H. De getuigenverklaringen spreken zich uit over het karakter van betrokkene maar maken geen gewag van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Deze getuigenverklaringen zijn aldus ruim onvoldoende om aan te nemen dat betrokkende dermate geïntegreerd zou zijn dat dit gepaard zou moeten gaan met een verblijfsmachtiging. Deze getuigenverklaringen zijn dan ook ruim onvoldoende om aan te nemen dat betrokkene hier dermate hechte nauwe banden heeft opgebouwd dat deze een verblijfsmachtiging rechtvaardigen."

Verzoeker betwist niet dat hij getuigenverklaringen heeft voorgelegd die zich uitspreken over zijn karakter maar geen melding maken van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid. De gemachtigde van de minister leidt hieruit af dat deze getuigenverklaringen ruim onvoldoende zijn om aan te nemen dat verzoeker "*dermate geïntegreerd zou zijn dat dit gepaard zou moeten gaan met een verblijfsmachtiging*" en om aan te nemen dat verzoeker "*hier dermate nauwe banden heeft opgebouwd dat deze een verblijfsmachtiging rechtvaardigen*". Verzoeker betwist deze conclusie niet en gaat in het middel niet in op dit motief. Dit motief houdt bijgevolg stand.

Inzake verzoekers integratie wordt het volgende overwogen:

"Met betrekking tot zijn beheersing van het Nederlands, zo zou betrokkene via het VTI te Roeselare cursussen hebben gevolgd doch ontbreekt elk bewijs van enige verdere bekwaming in het Nederlands. We stellen dus vast dat betrokkene niettegenstaande zijn verblijf sinds 2000 geen attesten voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij het Nederlands effectief machtig is, noch dat hij hiertoe een ernstige poging ondernam. Zijn kennis van het Nederlands kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging.

Verder legt betrokkene bewijzen voor van tewerkstelling dit in verschillende bedrijven, in de periode december 2003 tot mei 2005 bij (...) via Accent interim, (zie verschillende loonbrieven) daarna volgde een periode van werkloosheid van 05.2005 tot 09.2006, dit door tal van medische problemen. In de periode van 2007 tot 2008 werkte betrokkene bij (...) en bij (...) ook via Interim, uit het dossier blijkt dat betrokkene in deze periode van tewerkstelling, vrijgesteld was een van arbeidskaart daar hij een regelmatig verblijf had. Wanneer er een einde is gesteld aan zijn verblijf, heeft betrokkene niet meer

gewerkt of getracht via de geijkte procedure een aanvraag ingediend om betaalde arbeid te verrichten (zie voorgelegd attest “activering van het zoekgedrag naar werk”) Het siert betrokkene dat hij werkbereid is maar hij toont niet aan waarom tijdelijke tewerkstellingen via interim een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont niet aan dat hij deze functies niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst en waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. De zogenaamde integratie van betrokkene kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.”

Verzoeker betwist niet dat hij zijn bekwaming in de kennis van het Nederlands niet verder heeft gestaafd, dat hij dus niet aantoont dat hij het Nederlands effectief machtig is of dat hij hiertoe een ernstige poging ondernam, zodat zijn kennis van het Nederlands dan ook niet aanvaard kan worden als grond voor een verblijfsmachtiging.

Verzoeker betwist niet dat hij gedurende een beperkte periode gewerkt heeft en dat hij na zijn regelmatig verblijf niet meer heeft gewerkt of heeft getracht via de geijkte procedure een aanvraag in te dienen om betaalde arbeid te verrichten. De gemachtigde van de minister concludeert dat het verzoeker siert dat hij werkbereid is maar dat hij niet aantoont waarom tijdelijke tewerkstellingen via interim een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen. Verzoeker uit geen kritiek op dit motief, zodat dit motief stand houdt.

De conclusie inzake de sociale banden van verzoeker, de kennis van het Nederlands en zijn tewerkstelling is dat *“De zogenaamde integratie van betrokkene kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging”*. Zoals reeds gesteld betwist verzoeker deze motieven niet inhoudelijk zodat deze stand houden, waardoor ook de conclusie stand houdt.

2.1.3.5. Inzake artikel 8 van het EVRM bevat de bestreden beslissing inderdaad geen afzonderlijke motieven. Er moet in dit verband wel worden benadrukt dat uit het hierboven gestelde blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de motieven inzake zijn langdurig verblijf in België, zijn sociale banden en zijn integratie, niet deugdelijk zijn. Met zijn langdurig verblijf, zijn sociale banden en zijn integratie werd bijgevolg wel degelijk rekening gehouden.

Specifiek inzake artikel 8 van het EVRM wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het privéleven van verzoeker wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

In casu wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Door de bestreden beslissing wordt verzoeker niet van het grondgebied verwijderd, zodat er *in casu* momenteel geen inmenging is zijn privéleven, dat verzoeker steeds uitoefende in illegaal verblijf. Voor het nemen van deze bestreden beslissing verbleef verzoeker namelijk op illegale wijze op het grondgebied, deze situatie verandert niet door de bestreden beslissing, die hem geen legaal verblijf toekent.

Nu er geen inmenging is in zijn privéleven, moest er in de bestreden beslissing geen belangenafweging plaatsvinden inzake dit privéleven. Over de elementen in zijn aanvraag die betrekking hadden op zijn privéleven, wordt wel degelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. De kritiek van verzoeker die specifiek betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, is bijgevolg niet ter zake dienend.

Waar verzoeker een gebrek in formele motivering aanvoert omdat een belangenafweging ontbreekt, kan dit niet aanvaard worden nu *in casu* geen belangenafweging moest plaatsvinden.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in het arrest van de Raad nr. 167 434 van 11 mei 2016 inzake verzoeker de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod werden vernietigd. In dit arrest werd gesteld dat *"Uit deze nota, noch uit andere stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat rekening werd gehouden met andere elementen die onderdeel uitmaken van het privéleven van verzoekende partij, zoals haar langdurig verblijf in België (...)"* en *"Of het langdurig verblijf in België in casu plaats vond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf van minstens negen jaren tot stand komt"* en *"De toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' doet bijgevolg geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf, de integratie, vroegere tewerkstelling van verzoekende partij en haar andere banden met België, (...), die wezenlijke bestanddelen vormen van haar privéleven, uitschakelen of doen vervallen"*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hieraan is tegemoetgekomen en dat de gemachtigde van de minister wel degelijk gemotiveerd heeft over het langdurig verblijf van verzoeker in België, los van de vraag of dit plaatsvond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf, over de integratie en over de vroegere tewerkstelling. Met deze elementen uit verzoekers privéleven werd bijgevolg wel degelijk rekening gehouden bij het nemen van huidige bestreden beslissing. Er wordt ook benadrukt dat dit vernietigingsarrest ook een bijhorend bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod betrof. Huidige bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

2.1.3.6. *In fine* van het eerste middel voert verzoeker aan dat hij een broer heeft die legaal in Frankrijk woont en vier andere broers die op legale wijze in Spanje, Frankrijk en Nederland verblijven.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker deze elementen niet heeft aangehaald in zijn aanvraag, zodat de gemachtigde van de minister hierover niet kon motiveren.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de vraag rijst waarom verzoeker deze elementen nu opwerpt, gezien zij betrekking hebben op familieleden in het buitenland. Dit gegeven ontkracht bijgevolg niet de motieven van de bestreden beslissing, nu deze motieven enkel moeten handelen over verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in België in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.3.7. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële en formele motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Verzoeker wenst de aandacht van uw zetel te vestigen op het gegeven dat in zijn dossier op 11.05.2016 een vernietigingsarrest van Uw zetel tussenkwam (cfr supra).

Aan de zijde van verweerster bleef het vervolgens meer als drie jaar !! windstil alvorens een verdere beslissing tussenkwam.

Daarenboven werd verzoeker op geen enkel ogenblik uitgenodigd door verweerster om nadere, dienstige stukken over te maken.

Nochtans dient het gezegd dat de overheid die over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen er zelf in de eerste plaats dient voor te zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

Zoals reeds aangehaald heeft in verweerster zich in casu nimmer de moeite getroost om nader contact op te nemen met verzoeker en derhalve op een correcte wijze de nodige analyses (cfr supra) door te voeren.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel – artikel 8 EVRM..)

Wanneer verweerster zich deze toch wel kleine moeite zou hebben getroost dan had zij kunnen vaststellen dat verzoeker alhier wel degelijk duurzaam is verankerd en geïntegreerd! Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont echter niet aan dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker wijst erop dat hem niet werd gevraagd om bijkomende stukken over te maken. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Verzoeker had zelf alle mogelijke (bijkomende) informatie kunnen bezorgen om zijn aanvraag te stofferen. Hij toont niet aan dat dit voor hem niet mogelijk was.

Waar verzoeker aanvoert dat het bestuur nog drie jaar gewacht heeft om een nieuwe beslissing te nemen na het vernietigingsarrest, lijkt hij de schending aan te voeren van het beginsel van de redelijke termijn. De gemachtigde van de minister dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die intussen illegaal op het grondgebied verbleef. Verzoeker kan geen voordeel halen uit dit aangevoerde middelonderdeel, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel:

schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing ‘eerder beperkt’ en concludeerde zeer beperkt ‘ dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule

(R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert 2000 ophoudt. Dit hic et nunc meer als 19 jaar !!!

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet .

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker aanhaalt ter ondersteuning van zijn aanvraag niet volstaan om een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen en dat de aanvraag daarom ongegrond wordt verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat deze motieven een antwoord vormen op wat verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag, zodat verzoeker de motieven niet louter kan afdoen als gestandaardiseerd.

Er wordt herhaald dat verzoeker de motieven die voorkomen in de bestreden beslissing niet op concrete wijze bekritiseert of weerlegt. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker geeft een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht bij een discretionaire bevoegdheid, maar hij gaat voorbij aan de motieven die vermeld worden in de bestreden beslissing. Hij laat deze onbesproken of hij toont niet aan dat ze foutief of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers theoretische uiteenzetting toont bijgevolg niet aan dat de weergegeven motieven in de bestreden beslissing niet afdoende zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond verklaard.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, het reeds hebben gewerkt, de werkbereidheid, de integratie, de kennis van de landstalen.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoeker niet te regulariseren. Nu zij reeds aanvaarde dat diens aanvraag wel deze als ontvankelijk naar voor kwam !!!

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit te meer daar verweerster zo lang heeft getalmd om na het vernietigingsarrest een nieuwe beslissing te nemen.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.4.3. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dit is *in casu* niet het geval. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister rekening gehouden heeft met het feit dat het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, met verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn integratie (talenkennis en tewerkstelling) en de sociale banden maar toch op goede gronden heeft beslist dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen. Door louter deze elementen, die reeds werden aangehaald in zijn aanvraag, te herhalen, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan schendt.

De omstandigheid dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, brengt niet mee dat ze in een volgende fase automatisch gegrond moet worden verklaard. Wat de schending van de redelijke termijn betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet.

Het is de Staatssecretaaris en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van ‘bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie’ in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen , waaronder ook verzoeker.

Verzoeker is hier reeds sedert 2000, spreekt Frans en Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid (zie werk in het verleden). Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

2.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.5.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur echter niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Zoals reeds gesteld, werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich in deze niet op het vertrouwensbeginsel beroepen, gezien het bestuur, door gebruik te maken van een vernietigde instructie, dit beginsel dan *contra legem* zou toepassen. Het rechtszekerheidsbeginsel kan om die reden evenmin geschonden worden geacht.

Een schending van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET